

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 11. november 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-204/20	<p>Bayer Intellectual Property (har ligheder med Sø- og Handelsrettens sag C-224/20) Emne: Betingelser for ompakning af lægemidler i ny indpakning ved parallelimport</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Spørgsmål 1: Skal artikel 47a i direktiv 2001/83/EF fortolkes således, at det kan lægges til grund, at der for så vidt angår parallelimporterede produkter ved fjernelse og ny anbringelse af sikkerhedsforanstaltningerne i henhold til artikel 54, litra o, i direktiv 2001/83/EF er tale om sikkerhedsforanstaltninger, der svarer til de oprindelige, når parallelimportøren enten foretager en »relabeling« (anbringelse af selvklæbende etiketter på den oprindelige sekundære emballage) eller »reboxing« (fremstilling af en ny sekundær lægemiddelemballage), såfremt begge foranstaltninger i øvrigt opfylder alle kravene i henhold til direktiv 2011/62/EU (herefter også »direktivet om beskyttelse mod forfalskede lægemidler«) og den delegerede forordning (EU) 2016/161 (herefter også »den delegerede forordning«) og er lige så effektive for så vidt angår kontrol med lægemidlets ægthed samt identifikation og tilvejebringelse af dokumentation for, at lægemidlets pakning er ubrudt? Spørgsmål 2: Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende: Kan indehaveren af et varemærke henses til de nye regler om beskyttelse mod forfalskede lægemidler modsætte sig, at parallelimportøren ompakker varen i en ny ydre emballage (»reboxing«), når parallelimportøren også har mulighed for at frembringe en emballage, der kan markedsføres i importmedlemsstaten, ved blot at anbringe nye selvklæbende etiketter på den originale sekundære emballage (»relabeling«)? Spørgsmål 3: Såfremt det andet spørgsmål skal besvares bekræftende: Er det uden betydning, at den tilsigtede kundekreds i tilfælde af »relabeling« kan se, at et af den oprindelige udbyders sikkerhedslementer er blevet beskadiget, så længe det sikres, at parallelimportøren er den ansvarlige herfor, og at denne har anbragt et nyt sikkerhedslement på den originale sekundære emballage? Gør det i denne forbindelse nogen forskel, om sporene efter åbningen først bliver synlige, når den sekundære lægemiddelemballage åbnes? Spørgsmål 4: Såfremt det andet og/eller det tredje spørgsmål skal besvares bekræftende: Er ompakning i form af »reboxing« alligevel objektivt nødvendig som omhandlet i de fem konsumptionsbetingelser for så vidt angår ompakningen (jf. [udelades] dom af 11.7.1996, Bristol-Myers Squibb m.fl., C- 427/93, C- 429/93 og C- 436/93, EU:C:1996:282, præmis 79, og af</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Sundhedsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	17.11.22

	<p>26.4.2007, Boehringer Ingelheim m.fl., C- 348/04, EU:C:2007:249, præmis 21), når de nationale myndigheder i deres aktuelle retningslinjer vedrørende gennemførelse af bestemmelserne i direktivet om beskyttelse mod forfalskede lægemidler eller andre tilsvarende offentlige kundgørelser anfører, at en ny forsegling af åbnede emballager normalt ikke accepteres og under alle omstændigheder kun kan accepteres undtagelsesvis og under strenge betingelser?</p>			
C-224/20	<p>Merck Sharp & Dohme e.a (Forelagt af Sø- og Handelsretten) <u>Emne:</u> Betingelser for ompakning af lægemidler i ny indpakning ved parallelimport</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Spørgsmål 1: Skal artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU om varemærker og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU om EU-varemærker fortolkes således, at en varemærkeindehaver kan modsætte sig fortsat markedsføring af et lægemiddel, som en parallelimportør har ompakket i en ny, ydre pakning, hvorpå varemærket er genanbragt, hvis</p> <p>i) importøren er i stand til at opnå en emballage, som kan markedsføres og opnå effektiv adgang til markedet i importmedlemsstaten, ved at bryde den oprindelige, ydre pakning for at anbringe nye mærkater på den indre emballage og/eller udskifte indlægssedlen og herefter genforsegle den oprindelige, ydre pakning med en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt i henhold til artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU) og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 om sikkerhedslementer på lægemidlers emballage?</p> <p>ii) importøren ikke er i stand til at opnå en emballage, som kan markedsføres og opnå effektiv adgang til markedet i importmedlemsstaten, ved at bryde den oprindelige, ydre pakning for at anbringe nye mærkater på den indre emballage og/eller udskifte indlægssedlen og herefter genforsegle den oprindelige, ydre pakning med en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt i henhold til artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU) og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 om sikkerhedslementer på lægemidlers emballage?</p> <p>Spørgsmål 2: Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om lægemidler (som ændret ved direktiv 2011/62/EU), herunder særligt artikel 47a og artikel 54, litra o), fortolkes således, at en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt ("anbrudsanordning"), anbragt på den oprindelige lægemiddelpakning (i forbindelse med en tillægsetikettering efter at den oprindelige emballage har været åbnet på en sådan måde, at den oprindelige anbrudsanordning er blevet helt eller delvist tildækket og/eller fjernet), i artikel 47a, stk. 1, litra b's forstand "svarer til de oprindelige, for så vidt angår muligheden for at kontrollere lægemidlets ægthed, identifikation og at dokumentere, at lægemidlets pakning er ubrudt", og i artikel 47a, stk. 1, litra b ii)'s forstand "er lige så effektive for så vidt angår kontrol med ægthed samt identifikation af lægemidler og tilvejebringelse af dokumentation for, at pakningen er ubrudt", hvis lægemiddelpakningen (a) viser synbare tegn på, at den oprindelige anbrudsanordning er blevet brudt, eller (b) dette kan erfares ved berøring af produktet, herunder</p> <p>i) ved den lovlige efterprøvelse af integriteten af anbrudsanordningen foretaget af fremstillere, grossister, apotekere og personer, der har tilladelse eller ret til at udlevere lægemidler til offentligheden, jf. Europa-Parlamentets</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Sundhedsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen Lægemiddelstyrelsen</p>	Dom	17.11.22

	<p>og Rådets direktiv 2011/62/EU, artikel 54a, stk. 2, litra d), og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161, artikel 10, litra b), artikel 25 og 30, eller</p> <p>ii) Efter at lægemiddelpakningen er blevet åbnet, f.eks. af en patient? [...]</p>			
C-350/21	<p>Spetsializirana prokuratura</p> <p><u>Emne:</u> Logning</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Er en national bestemmelse (artikel 251b, stk. 1, i Zakon za elektronnite saobshtenia [lov om elektronisk kommunikation]), som med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet fastsætter en generel og udifferentieret lagring af alle trafikdata (trafik- og lokaliseringsdata vedrørende brugere af elektroniske kommunikationsmidler) for en periode på seks måneder, i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/58 og 11. betragtning hertil, såfremt den nationale bestemmelse indeholder visse garantier? 2. Er en national bestemmelse (artikel 159a i Nakazatelno-protsesualen kodeks [strafferetsplejeloven]), som ikke begrænser adgangen til trafikdata til det strengt nødvendige og ikke fastsætter nogen ret for personer, hvis trafikdata de retsforfølgende myndigheder har adgang til, til at blive underrettet herom, såfremt dette ikke udgør en hindring for straffesagen, eller som ikke fastsætter noget retsmiddel mod en ulovlig adgang, i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/58 og 11. betragtning hertil?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	17.11.22
T-238/21	<p>Ryanair mod Kommissionen</p> <p><u>Emne:</u> EU-Kommissionens statsstøttegodkendelse af den danske og svenske stats rekapitalisering af SAS.</p> <p><u>Påstande:</u> Kommissionens afgørelse af 17. august 2020 om statsstøtte SA.57543 – Danmark og statsstøtte SA.58342 – Sverige – covid-19: Rekapitalisering af SAS AB 1 annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Finansministeriet Kammeradvokaten (repræsentere FM)	MF	17.11.22
T-279/20 og T-288/20	<p>CWS Powder Coatings mod Kommissionen Brillux og Daw mod Kommissionen</p> <p><u>Emne:</u> Klassificering og mærkning af kemikaliet titaniumdioxid</p> <p><u>Påstande:</u> — Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 annulleres, for så vidt som den vedrører klassificeringen og mærkningen af titandioxid. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet	Dom	23.11.22

T-283/20	<p>Billions Europe m.fl. mod Kommissionen <u>Emne:</u> Klassificering og mærkning af kemikaliet titandioxid</p> <p><u>Påstande:</u> — Annul创新 af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 (»den anfægtede forordning«) for så vidt som den vedrører titandioxid, dvs. femte betragtning til den anfægtede forordning, bilag I og bilag II til den anfægtede forordning, ændringerne til del 1 i bilag VI til forordning (EF) 1272/2008 i bilag III til den anfægtede forordning og indførelsen af titandioxid i del 3 i bilag VI til forordning nr. 1272/2008 indført ved bilag III til den anfægtede forordning. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet	Dom	23.11.22
C-638/20	<p>MCM (Aides financières pour études à l'étranger) (SU) <u>Emne:</u> Fortolkning af artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning [nr.] 492/2011 ift. uddannelsesstøtte til vandrende arbejdstagers barn, tilknytelseskrav mm.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Kan en medlemsstat (hjemlandet) i forhold til en tilbagevendt vandrende arbejdstagers barn – uden herved at tilsidesætte artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning [nr.] 492/2011 – med henvisning til hjemlandets fiskale interesser gøre bevillingen af uddannelsesstøtte til uddannelse i udlandet i den anden EU-medlemsstat, hvor barnets forælder tidligere arbejdede (værtslandet), betinget af, at barnet har tilknytning til hjemlandet i en situation, hvor (i) barnets forælder efter sin tilbagevenden fra værtslandet har boet og arbejdet i hjemlandet i mindst otte år, [org. s. 8] (ii) barnet ikke har ledsaget sin forælder til hjemlandet, men siden fødslen har boet i værtsstaten, og (iii) hjemlandet stiller de samme krav om tilknytning til andre statsborgere i hjemlandet, som ikke opfylder bopælskravet, og som ansøger om uddannelsesstøtte til uddannelse i udlandet i et andet EU-land?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Uddannelse- og Forskningsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	24.11.22
C-660/20	<p>Lufthansa CityLine <u>Emne:</u></p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Behandler en national lovgivning deltidsansatte på en mindre gunstig måde end sammenlignelige fuldtidsansatte som omhandlet i § 4, stk. 1, i rammeaftalen om deltidsarbejde, som er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, når den tillader, at retten til et supplerende vederlag for deltids- og fuldtidsansatte på ensartet vis afhænger af, at der sker en overskridelse af det samme antal arbejdstimer, og dermed giver mulighed for, at der tages udgangspunkt i det samlede vederlag og ikke i lønelementet i det supplerende vederlag? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er en national lovgivning, som giver mulighed for at lade retten til et supplerende vederlag være afhængig af, at deltids- og fuldtidsansatte på ensartet vis har overskredet det samme antal arbejdstimer, i overensstemmelse med § 4, stk. 1, og med princippet om pro rata temporis i § 4, stk. 2, i rammeaftalen om deltidsarbejde, som er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, når formålet med det supplerende vederlag er at kompensere for en særlig arbejdsbyrde?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	01.12.22

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypokolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-646/20	Senatsverwaltung für Inneres und Sport <u>Spørgsmål:</u> 1. Er en opløsning af et ægteskab på grundlag af artikel 12 i Decreto Legge (italiensk lovdekret) nr. 132 af 12. september 2014 (herefter: DL nr. 132/2014) en retsafgørelse om skilsmisse som omhandlet i Bruxelles-IIa-forordningen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal en opløsning af et ægteskab på grundlag af artikel 12 i DL nr. 132/2014 behandles i henhold til bestemmelserne i artikel 46 i Bruxelles-IIa-forordningen om officielt bekræftede dokumenter og aftaler?	Social- og Ældreministeriet	O-sag	Dom	15.11.22
T-122/20	Sciessent mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2019/1960 af 26. november 2019 om ikke at godkende sølvzeolit som et eksisterende aktivstof til anvendelse i biocidholdige produkter af produkttype 2 og 7 annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	16.11.22
T-123/20	Sciessent mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2019/1973 af 27. november 2019 om ikke at godkende sølvkobberzeolit som et eksisterende aktivstof til anvendelse i biocidholdige produkter af produkttype 2 og 7 annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne..	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	16.11.22
T-469/20	Nederlandene mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse C(2020) final 2998 af 12. maj 2020 vedrørende statsstøtteordning SA.54537 (2020/NN) — Nederlandene, forbud mod kulbaseret elproduktion i Nederlandene, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Energistyrelsen	O-sag	Dom	16.11.22
C-147/20	Novartis Pharma GmbH mod Abacus Medicine A/S <u>Det første spørgsmål:</u> Kan det føre til en kunstig opdeling af markederne som omhandlet i Domstolens praksis, hvis de sikkerhedsselementer på en original ydre emballage/originalemballage, der er fastsat i artikel 54, litra o), og artikel 47a i direktiv 2001/83/EF, kun kan ændres af parallelforhandleren under bibeholdelse af denne originalemballage og under overholdelse af artikel 47a, stk. 1, litra b), i direktiv 2001/83/EF på en måde, så der refterer synlige spor af, at emballagen har været brudt, efter at de oprindelige sikkerhedsselementer er blevet helt eller delvist fjernet eller tildækket? <u>Det andet spørgsmål:</u> Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om tegnene på, at emballagen har været brudt, først bliver synlige, når lægemidlerne kontrolleres grundigt af grossister og/eller personer, som har autorisation eller berettigelse til at udlevere lægemidler til offentligheden, f.eks. apoteker, i opfyldelse af deres forpligtelse i	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Sundhedsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen Lægemiddelstyrelsen	F-sag	Dom	17.11.22

	<p>henhold til artikel 10, 24 og 30 i forordning (EU) 2016/161, eller kan overses ved en overfladisk kontrol?</p> <p><u>Det tredje spørgsmål:</u></p> <p>Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om tegnene på, at emballagen har været brudt, først bliver synlige, når et lægemiddels emballage åbnes, f.eks. af patienten?</p> <p>Det fjerde spørgsmål: Skal artikel 5, nr. 3), i forordning (EU) 2016/161 fortolkes således, at den stregkode, der indeholder den entydige identifikator som omhandlet i artikel 3, nr. 2), litra a), i forordning (EU) 2016/161, skal være trykt direkte på emballagen, og at artikel 5, nr. 3), i forordning (EU) 2016/161 derfor ikke er overholdt, hvis en parallelforhandler anbringer den entydige identifikator ved hjælp af en ekstra, udvendig mærkat på den ydre originalemballage?</p>				
C-253/20 og C-254/20	<p>Impexco m.fl.</p> <p>1) Skal artikel 34-36 TEUF fortolkes således, at i en situation, hvor et mærkelægemiddel (referencelægemiddel) og et generisk lægemiddel er markedsført af økonomisk forbundne virksomheder inden for EØS, kan den omstændighed, at en varemærkeindehaver gør indsigelse mod en parallelimportørs fortsatte markedsføring af det generiske lægemiddel i importstaten, idet parallelimportøren har ompakket dette ved at anbringe varemærket for mærkelægemidlet (referencelægemiddel), føre til en kunstig opdeling af markederne mellem medlemsstaterne?</p> <p>2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal varemærkeindehaverens indsigelse mod en sådan ommærkning i så fald prøves på grundlag af BMSkriterierne?</p> <p>3) Er det af betydning for besvarelsen af disse spørgsmål, at det generiske lægemiddel og mærkelægemidlet (referencelægemiddel) er identiske henholdsvis har samme terapeutiske virkning i henhold til artikel 3, § 2, i den kongelige anordning af 19. april 2001 om parallelimport?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	17.11.22
C-331/20 P og C-343/20 P	<p>Volotea mod Kommissionen</p> <p>Påstande:</p> <p>— Punkt 1 og 2 i den appellerede doms konklusion ophæves.</p> <p>— Artikel 1, stk. 2-4, i Kommissionens afgørelse af 29. juli 2016 om Italiens statsstøtte SA33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N)</p> <p>— Italien — Kompensation til lufthavne på Sardinien for forpligtelser til offentlig tjeneste, og den tilbagesøgning, som fastslås heri, annulleres delvist, for så vidt som den vedrører appellanten.</p> <p>Subsidiært: — Punkt 1 og 2 i den appellerede doms konklusion ophæves.</p> <p>— Sagen hjemvises til Retten. Appellanten gør endvidere gældende, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	17.11.22
C-54/21	<p>ANTEA POLSKA</p> <p>Spørgsmål 1: Tillader de i artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (herefter »direktiv 2014/24/EU«) nævnte principper om ligebehandling og forskel mod forskelsbehandling af økonomiske aktører og gennemsigtighedsprincippet en fortolkning af artikel 21, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU og artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (herefter »direktiv 2016/943«), og særligt de deri nævnte udtryk som »at de ikke i deres helhed eller i den præcise konfiguration eller sammensætning af deres komponenter er almindeligt kendt blandt eller umiddelbart tilgængelige« og »de har handelsværdi, fordi de er hemmelige« og at »den ordregivende myndighed ikke [må] offentliggøre oplysninger, som de økonomiske aktører har fremsendt, og som de har betegnet som fortrolige«, hvorefter en økonomisk aktør kan betegne enhver oplysning som en forretningshemmelighed henset til, at denne ikke ønsker at videregive oplysningerne til konkurrerende økonomiske aktører?</p> <p>Spørgsmål 2: Tillader de i artikel 18, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU nævnte principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling af økonomiske aktører og gennemsigtighedsprincippet en fortolkning af artikel 21, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU og artikel 2, nr. 1), i direktiv 2016/943, hvorefter økonomiske aktører, der deltager i en offentlig udbudsprocedure, kan betegne de dokumenter, der er omfattet af artikel 59 og artikel 60 i direktiv 2014/24/EU samt af bilag XII til direktiv 2014/24/EU, i deres helhed eller dele heraf, som forretningshemmeligheder, navnlig for så vidt angår lister over erfaring, referencer, lister over de personer, som foreslås til at udføre</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	17.11.22

	<p>kontrakten samt deres faglige kvalifikationer, navne og potentielle enheder, som de potentielt vil basere sig på, eller underleverandører, såfremt dokumenterne er påkrævet med henblik på at dokumentere, at de opfylder kriterierne for at deltage i proceduren eller med henblik på en evaluering i henhold til udvælgelseskriterierne eller vurdere tilbuddets forenelighed med de øvrige krav, som den ordregivende myndighed har fastsat i udbudsmaterialet (udbudsbekendtgørelsen, udbudsbetingelserne)?</p> <p>Spørgsmål 3: Giver de i artikel 18, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU nævnte principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling af økonomiske aktører og gennemsigtighedsprincippet sammenholdt med artikel 58, stk. 1, artikel 63, stk. 1, og artikel 67, stk. 2, litra b), i direktiv 2014/24/EU, mulighed for, at den ordregivende myndighed samtidig kan acceptere en økonomisk aktørs erklæring om, at denne råder over menneskelige ressourcer, enheder, som vedkommende ønsker at basere sig på, eller underleverandører, som enten kræves af den ordregivende myndighed eller som følger af en egenerklæring, hvilket i henhold til bestemmelserne skal bevises for den ordregivende myndighed, samt en erklæring om, at selve videregivelsen af oplysningerne om disse personer eller enheder (efternavn, navn, erfaring og kvalifikationer) til den økonomiske aktørs konkurrenter kan føre til, at disse økonomiske aktører »hugger« dem, hvorfor det er nødvendigt, at disse oplysninger omfattes af forretningshemmeligheden? I forbindelse med ovenstående, kan en så vag forbindelse mellem en økonomisk aktør og disse personer og enheder anses som et bevis for, at ressourcerne er stillet til rådighed, og navnlig for, om den økonomiske aktør kan tildeles tillægspoint i henhold til tildelingskriterierne?</p> <p>Spørgsmål 4: Tillader de i artikel 18, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU nævnte principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling af økonomiske aktører og gennemsigtighedsprincippet en fortolkning af artikel 21, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU og artikel 2, nr. 1), i direktiv 2016/943, hvorefter økonomiske aktører, der i deltager i en offentlig udbudsprocedure, kan betegne de dokumenter, der er påkrævet med henblik på at foretage en overensstemmelsesvurdering af overholdelsen af kriterierne fastsat i udbudsbetingelserne (herunder en beskrivelse af kontraktens genstand) eller med henblik på at vurdere tilbuddene i henhold til tildelingskriterierne, særligt såfremt dokumenterne omhandler opfyldelsen af de krav, der af den ordregivende myndighed er fastsat i udbudsbetingelserne, i lovgivningen eller i andre dokumenter, som er offentligt tilgængelige eller er tilgængelige for interesserede personer, særligt hvis denne vurdering ikke er baseret på objektivt sammenlignelige skemaer og matematisk eller fysisk målbare og sammenlignelige indikatorer, men i henhold til den ordregivende myndigheds individuelle vurdering, som forretningshemmeligheder? I forlængelse heraf om artikel 21, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU og artikel 2, nr. 1), i direktiv 2016/943 kan fortolkes således, at en erklæring, som en økonomisk aktør har indgivet som led i et tilbud om udførelse af kontraktens genstand i henhold til kravene, som den ordregivende myndighed har fastsat i udbudsbetingelserne, som efterprøves og vurderes af den ordregivende myndighed med henblik på overholdelsen af disse krav, kan betragtes som en given økonomisk aktørs forretningshemmelighed, også selv om det tilkommer den økonomiske aktør at vælge de metoder, der gør det muligt at opnå den effekt, som den ordregivende myndighed kræver (kontraktens genstand)?</p> <p>M.fl.</p>				
C-238/21	<p>Porri Bau Sagen vedrører:</p> <p>1. Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 til hinder for en national lovgivning, hvorefter affaldsfasens ophør kun indtræder, når affald eller eksisterende stoffer eller heraf udvundne stoffer anvendes direkte som substitution for råstoffer eller produkter fremstillet af primære råstoffer, eller de er blevet forberedt til genanvendelse? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 til hinder for en national lovgivning, hvorefter affaldsfasens ophør for udgravningsmateriale tidligst kan indtræde, når råstoffer eller produkter fremstillet af primære råstoffer substitueres? Såfremt det første og/eller andet spørgsmål besvares benægtende:</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	17.11.22

	3. Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 til hinder for en national lovgivning, der bestemmer, at affaldsfasens ophør for udgravningsmateriale ikke kan indtræde, hvis formelle kriterier (navnlig registrerings- og dokumentationsforpligtelser), som ikke har nogen miljømæssigt relevant indflydelse på den iværksatte foranstaltning, ikke opfyldes, eller ikke opfyldes fuldstændigt, selv om udgravningsmaterialet påviseligt ligger under de grænseværdier (kvalitetsklasse), der skal overholdes i forbindelse med det planlagte konkrete anvendelsesformål?				
C-243/21	TOYA Sagen vedrører: 1. Skal artikel 8, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter sammenholdt med artikel 3, stk. 5 og artikel 1, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/61/EU af 15. maj 2014 om foranstaltninger til at reducere omkostningerne ved etablering af højhastighedsnet til elektronisk kommunikation fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed pålægger en operatør af fysisk infrastruktur, som også er udbyder af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester eller -net, der ikke er udpeget som operatør med en betydelig markedsstilling, forpligtelsen til at anvende forhåndsbetingelser, der er fastlagt ex ante af denne myndighed for adgang til den fysiske infrastruktur hos denne operatør, samt regler og procedurer for indgåelse af kontrakter og gældende adgangsgebyr, uanset om der foreligger en tvist om adgang til operatørens fysiske infrastruktur og eksistensen af effektiv konkurrence på markedet? Alternativ II: 2. Skal artikel 67, stk. 1 og 2, sammenholdt med artikel 68, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, og artikel 1, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/61/EU af 15. maj 2014 om foranstaltninger til at reducere omkostningerne ved etablering af højhastighedsnet til elektronisk kommunikation, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed pålægger en operatør af fysisk infrastruktur, som også er udbyder af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester eller -net, der ikke er udpeget som en operatør med en betydelig markedsstilling, forpligtelsen til at anvende forhåndsbetingelser, der er fastlagt ex ante af denne myndighed, for adgang til den fysiske infrastruktur hos denne operatør, samt regler og procedurer for indgåelse af kontrakter og gældende adgangsgebyr, uanset om der foreligger en tvist om adgang til operatørens fysiske infrastruktur og eksistensen af effektiv konkurrence på markedet?	Energistyrelsen	O-sag	Dom	17.11.22
C-304/21	Ministerio dell'Interno Sagen vedrører: Skal Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000, artikel 3 TEU, artikel 10 TEUF og artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for de nationale bestemmelser i lovdekret nr. 334/2000, med senere ændringer og tilføjelser, og i de sekundærretlige retskilder vedtaget af Ministero dell'Interno, der fastsætter en aldersgrænse på 30 år for deltagelse i en udvælgelsesprøve med henblik på besættelse af stillinger som kommissær med tjenestemandstatus i statspolitiet?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	17.11.22
C-443/21	Avicarvil Farn Sagen vedrører: Er artikel 143 i forordning nr. 1303/2013, sammenholdt med artikel 310 TEUF (princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning) og artikel 40, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1698/2005 [gentaget i artikel 33, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1305/2013], og sammenholdt med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, til hinder for en administrativ praksis, hvorefter de nationale myndigheder, der deltager i gennemførelsen af en ikketilbagebetalingspligtig økonomisk støtteforanstaltning, og som – som følge af, at Den Europæiske Revisionsret konstaterede en beregningsfejl – vedtog retsakter om nedsættelse af det ydede støttebeløb fra landdistriktudviklingsprogrammet, der blev godkendt ved Europa-Kommissionens afgørelse C(2012) 3529 af 25. maj 2012, inden Europa-Kommissionen traf en ny afgørelse om, at der ikke skulle ydes støtte til de fra beregningsfejlene hidrørende beløb, som oversteg ekstraomkostninger og indkomsttab som følge af de påtagne forpligtelser?	Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	17.11.22

C-556/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p>Skal artikel 27, stk. 3, og artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180) fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at appelinstanten, når afgørelser i sager som de her omhandlede efter medlemsstatens retssystem kan appelleres, under sagens behandling på begæring af medlemsstatens kompetente myndighed træffer en foreløbig foranstaltning om udsættelse af fristen for overførsel?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	17.11.22
C-580/21	<p>EEW Energy from Waste</p> <p>1. Skal artikel 16, stk. 2, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra a) og litra e), i direktiv 2009/28/EF fortolkes således, at der i forbindelse med levering af elektricitet til nettet også skal gives forrang til produktionsanlæg, i hvilke elektriciteten produceres ved termisk udnyttelse af blandet affald, der indeholder en variabel andel af bionedbrydeligt affald fra industri og husholdninger?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Afhænger den prioriterede adgang til levering af elektricitet i henhold til artikel 16, stk. 2, litra c), i direktiv 2009/28/EF af størrelsen af den andel af bionedbrydeligt affald, der ved elproduktionen anvendes på den i det første spørgsmål beskrevne måde?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Findes der en bagatelgrænse for andelen af bionedbrydeligt affald, hvorunder de regler, der gælder for elektricitet fra vedvarende energikilder, ikke finder anvendelse på den producerede elektricitet?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Hvilken andel udgør denne grænse, eller hvordan skal grænsen fastlægges?</p> <p>5. Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende: Kan princippet i artikel 5, stk. 3, andet afsnit, ved anvendelsen af reglerne om elektricitet fra vedvarende energikilder på elektricitet, som kun delvist er produceret på grundlag af bionedbrydeligt affald, inddrages på en sådan måde, at disse regler kun finder anvendelse på den del af elektriciteten, der produceres fra vedvarende energikilder, og at denne del beregnes på grundlag af de enkelte energikilders energiindhold?</p>	Energistyrelsen	O-sag	GA	17.11.22
C-24/20	<p>Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Artikel 3 i Rådets afgørelse 2019/1754 (1) af 7. oktober 2019 om Den Europæiske Unions tiltrædelse af Genèveaftalen om Lissabonaftalen vedrørende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser annulleres.</p> <p>—Artikel 4 i afgørelse 2019/1754 annulleres, for så vidt som der heri henvises til medlemsstaterne, eller, subsidiært, annulleres artikel 4 i sin helhed, såfremt henvisningerne til medlemsstaterne ikke kan udskilles fra resten af denne artikel.</p> <p>—Virkningerne af de dele af afgørelse 2019/1754, som er blevet annulleret, opretholdes, herunder navnlig anvendelsen af den bemyndigelse, der er blevet tildelt i henhold til artikel 3, og som – af de medlemsstater, som på nuværende tidspunkt er parter i Lissabonaftalen af 1958 – blev gennemført inden datoen for dommen, indtil en afgørelse fra Rådet for Den Europæiske Union træder i kraft inden for en rimelig frist, der ikke må overstige seks måneder fra dommens afsigelse.</p> <p>—Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Erhvervsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	22.11.22
C-37/20 og C-601/20	<p>Sovim</p> <p>»Spørgsmål 1: Er artikel 1, nr. 15), litra c), i direktiv (EU) 2018/843, om ændring af artikel 30, stk. 5, første afsnit, i direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF, for så vidt som denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne at gøre oplysningerne om reelt ejerskab tilgængelige i alle tilfælde for ethvert medlem af offentligheden, uden at der begrundes en legitim interesse, gyldig a. i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fortolket i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, henset til de formål, der fremgår af bl.a. 30. og 31. betragtning til direktiv 2018/843, og som</p>	Justitsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	22.11.22

	<p>særligt vedrører bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og b. i lyset af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8, idet den bl.a. har til formål at sikre, at personoplysninger behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, og at der er formålsbegrænsning for indsamling og behandling af data samt dataminimering?</p> <p>Spørgsmål 2: 1. Skal artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843 fortolkes således, at de ekstraordinære omstændigheder, hvortil denne bestemmelse henviser, og hvorunder medlemsstaterne kan indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab, hvor offentlighedens adgang ville udsætte den reelle ejer for uforholdsmæssig stor risiko, risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, alene kan forefindes, hvis der fremlægges bevis for en uforholdsmæssig stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, som er ekstraordinær, faktisk overhængende for den konkrete person, der er den reelle ejer, samt alvorlig, reel og aktuel?</p> <p>2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843, fortolket således, da gyldig, i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved chartrets artikel 7 og af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8?</p> <p>Spørgsmål 3: 1. Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (herefter »generel forordning om databeskyttelse«), hvilken bestemmelse foreskriver, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at a. personoplysninger vedrørende en reel ejer, hvilke oplysninger er indført i et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, er tilgængelige for offentligheden uden kontrol og uden begrundelse fra enhver person fra offentligheden, og uden at den registrerede (den reelle ejer) kan få kendskab til, hvem der har tilgået hans eller hendes personoplysninger, og heller ikke er til hinder for, at b. [d]en dataansvarlige for et sådant register over reelle ejere giver et ubegrænset og ubestemmeligt antal personer adgang til personoplysninger vedrørende reelle ejere?</p> <p>2. Skal artikel 5, stk. 1, litra b), i den generelle forordning om databeskyttelse, hvilken bestemmelse foreskriver formålsbegrænsning, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at personoplysninger vedrørende en reel ejer, hvilke oplysninger er indført i et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, er tilgængelige for offentligheden, uden at den dataansvarlige for disse oplysninger kan garantere, at nævnte oplysninger udelukkende anvendes til det formål, hvortil de er indsamlet, nærmere bestemt til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, et formål, for hvis overholdelse offentligheden ikke er det ansvarlige organ?</p> <p>[...]</p>				
C-69/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p>I Kan en betragteligt forøget smerteintensitet på grund af ophør af en medicinsk behandling ved et uændret sygdomsbillede udgøre en situation, der er i strid med artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4, såfremt der ikke gives udsættelse med den pligt til udrejse, som følger af direktiv 2008/115/EF (herefter »tilbagesendelsesdirektivet«)?</p> <p>II Er det foreneligt med chartrets artikel 4, sammenholdt med chartrets artikel 1, at der fastsættes en fast frist, inden for hvilken følgerne af den medicinske behandlings ophør skal have vist sig, for at det kan antages, at der foreligger medicinske hindringer for en tilbagesendelsespligt, der følger af tilbagesendelsesdirektivet? Såfremt fastsættelse af en fast frist ikke er i strid med EU-retten, må en medlemsstat da fastsætte en almindelig frist, som er ens (lydende) for alle mulige lidelser og alle mulige helbredsmæssige følger?</p> <p>III Er en ordning, hvorefter følgerne af den faktiske udsendelse kun må bedømmes i forbindelse med spørgsmålet, om og under hvilke betingelser udlændingen kan rejse, forenelig med chartrets artikel 19,</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	22.11.22

	<p>stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og tilbagesendelsesdirektivet?</p> <p>IV Kræver chartrets artikel 7, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og på baggrund af tilbagesendelsesdirektivet, at udlændingens helbredsmæssige tilstand og den behandling, han er genstand for i medlemsstaten, skal bedømmes i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt privatlivet skal føre til en opholdstilladelse? Kræver chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og på baggrund af tilbagesendelsesdirektivet, at der ved bedømmelsen af, om helbredsproblemer kan udgøre hindringer for udsendelsen, skal tages hensyn til privatlivet og familielivet som omhandlet i chartrets artikel 7?</p>				
C-259/21	<p>Parlamentet mod Rådet</p> <p>Artikel 15-17, 20 og artikel 59, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2021/92 af 28. januar 2021 om fastsættelse for 2021 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende i EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande 1 annulleres.</p> <p>Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	24.11.22
C-302/21	<p>Banco Cetelem</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>Det første præjudicielle spørgsmål:</p> <p>a) I overensstemmelse med princippet om EU-retten forrang inden for Unionens kompetenceområde, navnlig på området for regulering af forbrugerkredit og forbrugeraftaler, ønskes det oplyst, om praksis fra den spanske Tribunal Supremo (øverste domstol), i egenskab af overste domstol, i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af Ley de 23 de julio de 1908 sobre nulidad de los contratos de préstamos usurarios (lov af 23.7.1908 om ugyldigheden af lån på ågervilkår), i sin egenskab af national bestemmelse, er forenelig med EU-retten, for så vidt som denne praksis ikke kun vedrører ugyldigheden af den indgåede aftale, men også definitionen af »hovedgenstanden« for forbrugerkreditaftalen, som er af typen »revolverende kredit«, og om overensstemmelsen mellem forholdet mellem ydelsens kvalitet og pris skal vurderes »af egen drift« af den nationale ret eller derimod, således som Tribunal Supremo (øverste domstol) har fastslået, om denne opgave med hensyn til vurderingen af foreneligheden med EU-retten og Unionens direktiver er betinget eller afhængig af sagsøgerens »petitum« (forhandlingsmaksimen), således at såfremt den »neste eller den principale« påstand er, at forbrugerkreditaftalen er ugyldig, da den har »karakter af åger«, hvilket følger af en national bestemmelse, bør det fastslås, at EU-retten forrang og omfanget af dens harmonisering »ikke finder anvendelse«, selv om den spanske Tribunal Supremos (øverste domstol) praksis med hensyn til fortolkningen og anvendelsen af Ley de usura (lov om bekæmpelse af åger) finder anvendelse på definitionen af hovedgenstanden og forholdet mellem kvaliteten af og prisen for den forbrugerkredit, som er genstand for den sag, der er indbragt for den nationale ret. m.fl.</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	24.11.22
C-575/21	<p>WertInvest Hotelbetrieb</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EUT 2012, L 26, s. 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, EUT 2014, L 124, s. 1, (herefter »direktiv 2011/92«) til hinder for en national lovgivning, hvorefter gennemførelsen af en miljøkonsekvensvurdering af »Städtebauvorhaben« (»anlægsarbejder i byzoner«) både er betinget af, at der nås tærskelværdier for omfanget af det anvendte areal på mindst 15 ha og et bruttoareal på mere end 150 000 m², og at der er tale om et anlægsarbejde til samlet, multifunktionel bebyggelse, i hvert fald med beboelses- og erhvervsbyggeri, herunder de adgangsveje, der er planlagt med henblik herpå, og forsyningsinstitutioner, hvis opland går ud over anlægsarbejdernes område? Har det i denne forbindelse betydning, at den nationale lovgivning fastsætter særlige betingelser for</p> <ul style="list-style-type: none"> – fritids- eller forlystelsesparker, sportsstadioner eller golfbaner (fra et vist anvendt areal eller fra et vist antal parkeringspladser) – industri- eller erhvervsparker (fra et vist anvendt areal) – indkøbscentre (fra et vist anvendt areal eller fra et vist antal parkeringspladser) 	Miljøministeriet Energistyrelsen	F-sag	GA	24.11.22

	<p>– indlogeringsfaciliteter, såsom hoteller eller feriebyer, og accessoriske anlæg (fra et vist antal senge eller fra et vist anvendt areal, begrænset til området uden for lukkede beboelsesområder)</p> <p>– offentligt tilgængelige parkeringsarealer eller parkeringsgarager (fra et vist antal parkeringspladser)</p> <p>M.fl.</p>				
C-658/21	<p>PHYTOFAR</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester fortolkes således, at et forbud mod, at personer, der ikke har en godkendelse hertil (fytolicens), anvender pesticider, der indeholder glyphosat, på grundstykker til privat brug, må anses for at vedrøre en teknisk forskrift, som i henhold til denne artikel skulle være meddelt Europa-Kommissionen?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	24.11.22
C-666/21	<p>Åklagarmyndigheden</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>a) Skal begrebet godstransport i artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 561/2006 anses for ligeledes at omfatte transporter med et køretøj med en totalvægt på over 3,5 ton, hvis primære anvendelsesområde er at udgøre et midlertidigt boligrum til privat brug?</p> <p>b) Er det i så fald af nogen betydning, hvor stor lastkapacitet køretøjet har, eller hvordan køretøjet er registreret i det nationale vejtrafikregister?</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	24.11.22
C-691/21	<p>Cafpi et Aviva assurances</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 2 og artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar fortolkes således, at operatøren af et elektricitetsdistributionssystem kan anses for »producent«, når denne operatør ændrer spændingsniveauet af elektriciteten fra leverandøren med henblik på distributionen heraf til den endelige kunde?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	24.11.22
T-316/14 RENV T-148/19	<p>Kurdistan Workers' Party (PKK) mod Rådet (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Rettens appellerede dom ophæves.</p> <p>— Domstolen træffer endelig afgørelse i de spørgsmål, der er genstand for denne appel, og PKK's påstand tages ikke til følge.</p> <p>— PKK tilpligtes at betale Rådets omkostninger i forbindelse med nærværende appelsag og i sag T-316/14.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	30.11.22
T-101/18	<p>Østrig mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse (EU) 2017/2112 af 6. marts 2017 om den foranstaltning/støtteordning/statsstøtte SA.38454 — 2015/C (ex 2015/N), som Ungarn påtænker at yde til udviklingen af to nye kernereaktorer på Paks IIkernekræfterværket (meddelt under nummer C(2017) 1486), offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 1. december 2017, L 317, s. 45, annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	30.11.22
T-221/21	<p>Italien mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2021/261 af 17. februar 2021 annulleres, for så vidt som den pålægger Italien finansielle korrektioner vedrørende revisionsundersøgelserne AA/2017/013 (Arealstøtte — TUTTI OP — Regnskabsåret 2018 — 67 368 272,99 EUR) og CEB/2018/057 (Regnskabsåret 2017 og forsinkede betalinger — TUTTI OP — nettobeløb 74 978 660,98 EUR — bruttobeløb 75 696 497,283 EUR.</p> <p>— Subsidiært annulleres samme afgørelse, for så vidt som den anvender en fast korrektion på 67 368 272,99 EUR for revisionsundersøgelsen AA/2017/013 (Arealstøtte — TUTTI OP — Regnskabsåret 2018 — 67 368 272,99 EUR), i stedet for en engangskorrektion, som AGEA har opgjort til 27 848 824,26 EUR.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	30.11.22
C-269/20	<p>Finanzamt T</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal den bemyndigelse, som tildeles medlemsstaterne i artikel 4, stk. 4, andet afsnit, i Rådets sytende direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, for at betragte personer, som er etableret i inddlandet, og som i retlig forstand er selvstændige, men som finansielt, økonomisk og organisatorisk er nært knyttet til hinanden, som én enkelt afgiftspligtig person, udøves således,</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	01.12.22

	<p>a) at behandlingen som én enkelt afgiftspligtig person sker hos en af disse personer, som er den afgiftspligtige person for alle disse personers omsætning, eller således,</p> <p>b) at behandlingen som én enkelt afgiftspligtig person altid – idet der derved må accepteres et væsentligt tab af afgiftsprovenu – skal føre til en momsgruppe, som er adskilt fra de personer, der er nært knyttet til hinanden, og som udgør en fiktiv konstruktion, der udelukkende oprettes med henblik på momsen?</p> <p>2. Såfremt alternativ a) er det korrekte svar på det første spørgsmål: Følger det af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis vedrørende virksomheden uvedkommende formål som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (Domstolens dom af 12.2.2009, VNLTO, C-515/07, EU:C:2009:88), at en afgiftspligtig person,</p> <p>a) som dels udøver en økonomisk aktivitet og i denne forbindelse leverer ydelser mod vederlag som omhandlet i artikel 2, nr. 1, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter og</p> <p>b) dels samtidig udøver en aktivitet, som påhviler ham som offentlig myndighed, og for hvilke han i henhold til artikel 4, stk. 5, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ikke anses som afgiftspligtig person, i henhold til artikel 6, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ikke skal pålægges afgift for levering af en vederlagsfri tjenesteydelse fra den pågældende afgiftspligtige persons økonomiske aktivitetsområde til området for dennes myndighedsopgaver som omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter?</p>				
C-419/21	<p>X</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner fortolkes således, at der i tilfælde af en kontrakt, hvori parterne har bestemt, at der skal ske flere leveringer af varer og betaling for hver levering inden for en nærmere fastsat frist efter hver af disse leveringer, skal betales et fast beløb på 40 EUR for hver forsinket betaling for de pågældende leveringer, eller kræver EU-retten alene, at kreditor sikres et fast beløb på 40 EUR med hensyn til hele handelstransaktionen, som indeholder flere leveringer, uafhængigt af antallet af forsinkede betalinger for de pågældende leveringer?</p> <p>2. Når henses til ordlyden af artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner udgør en kontrakt, hvis genstand er levering af varer, som forpligter den erhvervsdrivende til at levere en bestemt mængde varer til ordregiveren til den i kontrakten fastsatte pris, og som samtidig giver ordregiveren ret til ensidigt at bestemme fristerne for og mængderne af de enkelte leveringer, som udgør udførelsen af kontraktens genstand, herunder muligheden for at afstå fra dele af de kontraherede varer uden at det vil have negative følger, i henhold til hvilken ordregiveren er forpligtet til at betale for hver del af leveringen inden for en bestemt frist, som regnes fra tidspunktet for modtagelsen af den pågældende del af leveringen, en enkelt særskilt handelstransaktion, eller udgør hver af disse dellerancer, som er baseret på de af ordregiveren angivne behov, en særskilt handelstransaktion i direktivets forstand, selv om dellerancen ikke udgør en særskilt kontrakt i henhold til national ret?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	01.12.22
C-564/21	<p>Bundesrepublik Deutschland</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Følger det af retten til en retfærdig rettergang i henhold til chartrets artikel 47, at den myndighedssagsakt, som skal fremlægges af myndigheden i forbindelse med en aktindsigt eller en domstolskontrol – også i elektronisk form – skal fremlægges på en sådan måde, at sagsakten er fuldstændig og forsynet med fortløbende sidetal, således at det fremgår, hvilke ændringer der er foretaget?</p> <p>2. Er artikel 23, stk. 1, og artikel 46, stk. 1-3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60) til hinder for en national administrativ praksis, hvorefter myndigheden i reglen blot fremlægger et uddrag</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	01.12.22

	<p>af et elektronisk dokumenthåndteringssystem for asylansøgerens befuldmægtigede, hvorved uddraget indeholder en ufuldstændig, ustruktureret og ikke-kronologisk samling af elektroniske PDF-filer, som er uden struktur og kronologisk hændelsesforløb og slet ikke gengiver det fuldstændige indhold af den elektroniske sagsakt?</p> <p>3. Følger det af artikel 11, stk. 1, og artikel 45, stk. 1, litra a), i direktiv 2013/32/EU, at en afgørelse skal underskrives egenhændigt af den person ved den besluttende myndighed, der træffer afgørelsen, skal vedlægges sagsakten eller også skal forkyndes for ansøgeren som dokument med håndskreven underskrift?</p> <p>4. Er kravet om håndskriftlighed som omhandlet i artikel 11, stk. 1, og artikel 45, stk. 1, litra a), opfyldt, når afgørelsen underskrives af den person, der træffer afgørelsen, men derefter scannes, mens originalen tilintetgøres, således at afgørelsen kun delvist er skriftlig?</p>				
C-626/21	<p>Funke Spørgsmål: Skal</p> <p>- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EFT 2002, L 11, s. 4, som ændret ved forordning (EF) nr. 765/2008, EUT 2008, L 218, s. 30, og forordning (EF) nr. 596/2009, EUT 2009, L 188, s. 14 (herefter »direktiv 2001/95/EF«), navnlig artikel 12 i dette direktiv og bilag II hertil,</p> <p>- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93, EUT 2008, L 218, s. 30 (herefter »forordning nr. 765/2008«), navnlig forordningens artikel 20 og 22, samt</p> <p>- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2019/417 af 8. november 2018 om retningslinjer for forvaltningen af EU-systemet for hurtig udveksling af oplysninger (RAPEX), jf. artikel 12 i direktiv 2001/95/EF om produktsikkerhed i almindelighed, og det tilknyttede meddelelssystem, EUT 2019, L 73, s. 121 (herefter »RAPEX-retningslinjerne«), fortolkes således,</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. at der af disse bestemmelser umiddelbart følger en ret for en erhvervsdrivende til at supplere en RAPEX-meddelelse? 2. at Europa-Kommissionen (Kommissionen) har kompetence til at træffe afgørelse om en sådan anmodning? <p>eller</p> <ol style="list-style-type: none"> 3. at myndigheden i den pågældende medlemsstat har kompetence til at træffe afgørelse om en sådan anmodning? (Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende) 4. at retsbeskyttelsen ved (nationale) domstole i forbindelse med en sådan afgørelse er tilstrækkelig, når den ikke indrømmes enhver erhvervsdrivende, men kun den erhvervsdrivende, der er berørt af den (obligatoriske) foranstaltning, i forbindelse med den (obligatoriske) foranstaltning, der træffes af myndigheden? 	Miljøministeriet	O-sag	GA	01.12.22